

[Bertel Dahlggaard.]

nuftige veje at gå, og efterhånden er der også fra andre landes lovgivning på dette område erfaringer, som kan indgå i vore overvejelser.

Jeg talte før om at holde igen på statens udgiftsbudget. Jeg var meget tilfreds med at høre, at den højtærede statsminister er indforstået med, at denne tilbageholdenhed også skal gælde de militære bygge- og anlægsarbejder. Jeg regner dog med, at denne tilbageholdenhed ikke blot skal gælde anlægsarbejderne. Jeg tror, den opfattelse har nedfældet sig meget dybt i befolkningen, at en virkelig sanering af valutastillingen samtidig med opretholdelsen af en tilfredsstillende levestandard ikke kan forenes med et militærbudget på 1 milliard kr. og udskrivning af mandskab i et omfang som nu.

Det kan være rigtigt en kort stund at afvente nærmere oplysninger om den nye strategi, der følger af de nyeste masseødelæggelsesvåben, så at der også herudfra kan skønnes over omfanget af reduktionerne på det militære område, men her kommer iøvrigt i betragtning, at den nuværende lange tjenestetids indførelse begrundedes med beredskabshensynet og ikke med uddannelseskrauet. Vi ser nu, hvorledes økonomiske og produktionsmæssige hensyn i forbindelse med nogen ændring i vurderingen af de udenrigspolitiske forhold medfører hærreduktioner i flere lande. Edens sidste tale i underhuset vil i den henseende også være gavnlig læsning herhjemme, selv om engelske forsvarsproblemer iøvrigt ikke kan sammenlignes med danske. Jeg går altså ud fra, at man, inden vinteren er forløbet, vil kunne enes om betydelige reduktioner både i tjenestetiden og i udgifterne.

I forbindelse hermed er det opmuntrende, at hverken det konservative folkepartis eller venstres ordfører her i dag har taget til orde for at ophæve de reduktioner, der fandt sted i fjor efterår, og som de to partier da angreb det radikale venstre så stærkt for. Det er jo egentlig mærkeligt.

Når jeg sætter min lid til den kommende

tids udvikling på dette område, står det også i forbindelse med, at det er åbenbart for alle, at skal regeringen klare de opgaver, den har stillet sig med opretholdelse af overskuddet på finansloven, betalingen af de stigende udgifter, prisstigningen fører med sig, samt en forsvarlig forberedelse af folkepensionens indførelse og give en rimelig udsigt til en gradvis opbygning af en valutareserve, da må der ske en væsentlig nedsættelse af uproduktive udgifter.

Der er nu en bevægelse i gang for at standse folkepensioneringssagen med begrundelse i den økonomiske situation. Heldigvis har det konservative folkeparti og venstre, bortset fra det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, ikke endnu bøjet sig for denne bevægelse; men når bevægelsen ikke desto mindre har fundet sangbund i befolkningen, står det netop i forbindelse med, at den går ud fra, at de bestående militære byrder er urørlige. Anderledes stiller forholdet sig, hvis folkepensioneringen ledsages af besparelser på andre områder, og selvfølgelig skal det økonomiske grundlag for folkepensioneringens indførelse være forsvarligt.

Under diskussioner i bladene om folkepensionen har man stærkt fremhævet den økonomiske betydning af, at de ældre aldersklassers andel af befolkningen vil være stærkt stigende i de kommende år, og selvfølgelig skal man heller ikke bagatellisere eller undervurdere den økonomiske betydning heraf. På den anden side forekommer det mig, at man fra forskellig side har overvurderet den ændring, der vil ske i forholdet mellem de ældre aldersklasser og de produktive aldersklasser. Såvidt jeg kan se, beror denne ensidighed på, at man systematisk henregner de 20—25-årige til de uproduktive aldersklasser. Jeg finder, at til de produktive aldersklasser må i hvert fald henregnes dem, der er i alderen mellem 20 og 65 år. Gør man det, vil man se, at i 1945 hørte 59,4 pct. til de produktive aldersklasser, medens 8,4 pct. hørte til de ældre aldersklasser. I 1955 er disse to tal ændret